

For Købstadbefolkningen derimod, som ikke har Befordringer og ikke kender til gratis Kørsler, vil det vel i mange Tilfælde være det samme som at berøve dem deres Valgret, naar man forlanger, at de skulle drage ud paa Landet for at afgive deres Stemme. Og glemmes maa det heller ikke, at den grundlovgivende Rigsforsamling udtrykkelig indrømmede Byerne denne Begunstigelse som en lille Erstatning, fordi de ingen særlig Repræsentation fik, som mange havde ønsket det, og som det jo ogsaa var Tilfældet i mange andre Lande.

Noget anderledes forholder det sig med det tredje Krav, et mindre Folketal i det yndest befolkede Kreds. Det har ganske vist ikke Traditionen for sig i samme Grad som Amtsgraenserne og Byerne som Valgsteder have det; thi i den oprindelige Inddeling var dette Hensyn ikke taget; og det er jo klart, at jo mere Kommunikationsmidlerne gaa frem, jo mindre Grund er der til at tage det. Det maa jo ogsaa erindres, at disse Egnes Beboere nu en Gang i alle Livsforhold have disse Besværligheder med de lange Afstande, saa det er ikke Besværligheder for dem i samme Grad, som det vilde være det for andre, hvad de jo ogsaa have vist ved at stemme med et lige saa stort Procentantal som andre Landsdele. Ikke desto mindre maa vi dog her indtil en vis Grad være enig med Folketingsflertallet og kunde for saa vidt have ønsket for Sjællands daarlige Egne en forholdsvis rigeligere Repræsentation, end Regeringen har foreslaaet. Men hvorfor har Flertallet ikke her ganske simpelt løst Spørgsmaalet ved at forlange 2 eller 3 Kredsere i Sjælland, saa Medlemsantallet blev 140? I 1900 vil det jo dog være for lidt, og Folketingsflertallet har jo altid før gjort gældende, at naar man kom noget op i Tiaaret, skulde der tages Hensyn til den sandsynlige Folkemængde ved næste Væling. Skulle vi have 137, kunne vi vel for den Sags Skyld ogsaa tage disse 3 med. I Stedet for har man for at opnaa, at Sjælland faar en Kreds mere, troet det nødvendigt at

tage den fra Sjælland, som om det kunde gavne Byerne noget, at Sjællænderne faa mere Besvær, og ved blandt andet at lægge flere Landsfogne til hver af Byerne, Slagelse, Korsør og Stokvær, har man desuden udsat sig for Mistanke om, at partipolitisk Hensyn spillede ind med.

Vi skulle dog ikke nærmere komme ind paa disse principielle Stridspunkter, der bleve dragne for stærkt frem i 1874, og som Oppositionen siden vistnok har tillagt større Betydning, end de fortjene. Vi skulle det saa meget mindre, som der ogsaa inden for Flertallet er noget delte Meninger derom, idet et Par af Medlemmerne (Hansen og Mortensen) ogsaa i de to første Punkter nærmest slutte sig til Folketingsflertallets Anskuelse. Men vi have dog troet det rigtigst udtrykkelig at fremhæve det, fordi det efter vor Mening afgiver et slaaende Bevis for, hvor vanskeligt, for ikke at sige umuligt, det er under de nuværende Forhold at faa en saa gennemgribende Reform forbi alle Skær. Det er jo dog ubestrideligt, at de to førstnævnte Krav ikke have mindste Hjemmel i Grundloven eller Valgloven, men er et ligefremt Brud med Sædvane og Tradition. Man har derfor næppe Ret til at stille dem op som Betingelser for Reformens Gennemførelse, og det kan næppe forlanges af Landstinget, at det her skal svigte sin egen Overbevisning, og give efter i alle Henseender for at faa en Reform, som mange i Tinget maaske egentlig er imod og kun gaar med til, fordi en Grundlovsparagraf kræver det.

Vi kunne saaledes i det Forflag, som Flertallet sendte til Landstinget i 1892 hen imod Samlingens Slutning, ikke faa noget tilstrækkelig klart Bevis for, at Folketingsflertallet satte saa megen Pris paa den gennemgribende Reform, at det var villigt til at bringe de fornødne Offer for dens Gennemførelse. Og hvad nu angaar Flertallets Stilling til Mindretalsforlaget om Grundlovsforandring og en aldeles midlertidig Foranstaltning, saa maa vi for det